

„בחיאת אללא, יא סידי אל חאכם — לא נכון מה שאומרים. הרדיו הזה קניתי לפני שבאה המדינה. ויש לי עדים, הרוך השם...“ משפט אחד מני רבים, המובאים בפני המושל.

„ובכן, שים לב...“ המושל מוסר הוראות לשייך סופיק אבו־קישק, מחלק אזהרות, נותן עצות. מוסר ידיעות ומאזין לתלונות התושבים.

יום העבודה מתחיל — צבי אלפלג, ממשלה בזעיר אנפיו, מקבל מעוזריו דו"ח על הנעשה. וולף גולדמן (משמאל), קצין החכם, אחראי על מניעת הברחות מעבר לגבול המסולש הגדול.

יום עבודה : 550 פרוטה. לא בנקל הושג הסכם לשלם לפועל הערבי שכר זה עבור יום עבודה במחצבה. המושל צריך לדאוג כי אמנם יעבדו הפועלים רק 8 שעות. לפני כן עבדו 14 שעות, תמורת 150 פרוטה.

יום עבודה : 100 פרוטה. הן קוטפות צברים. שעות עבודה — אין, תנאי עבודה כרצונו של המעביד הערבי, המוכר את הפרי לחברות השיווק העבריות. המושל הצבאי רואה בניצול פגע שיש לחסלו בכל מחיר.

דחיל ארדה יא חאכם, השפיץ על בני זמורה. הוא רוצה להתחתן, ודוקא עם בתו של מוכתר. ואני, יא סידי, פלח פשוט, אז או שתניד לבני זיידל או שתתן הוראה למוכתר לתת את בתו לבני.

ארוחת הצהריים. למבקר מבחוץ, זהו ג'עדן. אין נקודות, אין קיצוב, אולם המושל, השקוע בעבודה, אוכל לרוב כריכים בדרך במכונית מכפר לכפר. אכן לא קל להיות מושל צבאי.

ראיון תחת כיפת השמים. שני המושלים מסיירים במטטאות הכפר ומקשיבים לדברי התושבים. בפניהם מובאות בעיות ומשאלות. כאן מבקש סוחר ירקות רשיון לפתוח פתח בקיר הבית אל הרחוב.

ביקורו של המושל הצבאי האחראי לאיזור. לעתים קרובות מבקר הרביטרו סרלין את הכפרים הנתונים לשלטונו. כאן, יחד עם צבי אלפלג, הוא מבקר ב„מעון העובדים“ של סייבה, בה מתגוררים הפועלים שאין ביכולתם לשכור דירה.

